

dende Menigheders Side, som han vilde sætte megen Pris paa; men han vilde dog let kunne berolige sig derved, at det er ham selv eller i alt Fald den øverste Kirkestyrelse, som har gjort et alvorligt og grundigt forberedende Skridt til at fremkalde en saadan Virksomhed fra Menighedernes Side, men at dette er strandet paa Folkethingets Modstand.

Det er disse almindelige Betragtninger, som ganske naturligt ere blevne fremkaldte ved de Foredrag, vi have hørt i forrige Møde, og som jeg dog troer, at der kunde være Anledning til at henstille til alvorlig og samvittighedsfuld Overveielse. Hvad angaaer de særlige Punkter, som ere fremkomne, da ere de jo meget ubetydelige; men jeg skal dog med et Par Ord give et Svar paa de Forespørgsler, som directe ere blevne rettede til mig. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (Chr. Jensen) gjorde saaledes en Bemærkning om, hvorledes det skulde gaae til, dersom Provsten selv var En af dem, som søgte Embedet, og jeg vil da dertil svare, at det vil gaae til accurat paa samme Maade, som naar Provstens Embedsholig skal synes, nemlig at der da skal constitueres en Anden, hvilket er meget simpelt og Noget, som finder Sted i mange Tilfælde. Jeg skal dernæst til min ærede Ven heroverfor (E. S. Earsen) bemærke, at jeg er ganske enig med ham i, at Forholdene i Kjøbenhavn i mange Henseender ere af en særegen Besskaffenhed, og jeg troer vel, at der kunde være Grund til, at der med Hensyn til Optagelsen af Valglister tages en særegen Bestemmelse, som vilde gjøre Arbejdet mindre byrdefuldt. Forøvrigt er jeg ogsaa enig deri, at særlige Bestemmelser derom bør optages i Loven, og at de almindelige Regler, som staae der, ikke ville være anvendelige for Kjøbenhavn. Endelig skal jeg overfor det ærede Medlem, som jeg først henvendte mig til, nemlig det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgfreds (Hoyer-Møller) gjøre den Bemærkning, at der vistnok kan være Opfordring til, hvor der nævnes „Sognepræst og residierende Capellaner“ at tilføie „eller Capellaner pro loco“. En saadan Bestemmelse er vistnok ikke nødvendig, men jeg har dog ogsaa selv været opmærksom paa den og maa

indrømme det ærede Medlem, at en Optagelse heraf vilde være i fuldkommen Samklang med den virkelige Tanke, som ligger til Grund for Bestemmelsen i § 6, hvorfor jeg ogsaa skulde ønske, at en saadan Tilføining blev optagen, naar der overhovedet skal gjøres Forandring i Lovforslaget. Med disse Ord skal jeg indstille Lovforslaget til det ærede Things Vedtagelse.

Tale: Den høitærede Minister har nu havt Ordet og har omtalt sin Stilling til dette Lovforslag. Han begrundede sin Mening om Nødvendigheden af dets Vedtagelse ved et Tilbageblik paa, hvad der er skeet i denne Sag, og ved et Fremblik paa, hvad Følgen vil blive, hvis Lovforslaget ikke bliver vedtaget. Det er en ganske egen Følelse, man maa nære, naar man seer en Minister med en saa høi Begavelse, og som saaledes har deeltaget i vort politiske Liv som den høitærede Kirkeminister, staae overfor et Forslag som dette og forsvare det med de Grunde, der nu ere blevne anførte. Alt, hvad der er fremkommet fra den høitærede Ministers Side i denne Sag, er af den Besskaffenhed, at det forekommer mig, at det — tillad mig at sige det — ikke rammer selve Sagen, men kun indeholder Betragtninger, som gaae ud paa, hvad der til et givet Tidspunkt vil være det Hensigtsmæssigste, eller det, som muligvis — alle Forhold betragtede — lader sig gennemføre. Jeg stiller mig paa en ganske anden Maade overfor dette Lovforslag. Der er en væsentlig Forskjel tilstede mellem dette og andre Lovforslag, som foreligge Nøgstdagen, nemlig den, at dette Forslag berører et af de Punkter, som, naar de blive bragte frem i en politisk Forsamling, altid ville have den ganske simple Virkning, at man gaaer udenom Sagen og ikke træffer den egentlige indre Kjærne. Naar jeg seer paa dette Lovforslags Doverskrift „Besættelsen af Præsteembeder i Folketirten“, og naar jeg dernæst seer, at der i § 3 findes en Bestemmelse om, at de, der skulle medvirke ved Besskiftelsen af den nye Præst, kun skulle have denne Ret „forfaavidt de have fuld Adgang til Folketirkens Guder“, er det aldeles klart, at denne Doverskrift og den Sætning, jeg nys nævnte, berøre et Forhold, der paa en mærkværdig Maade griber ind i et religi-